

GRADY HENDRIX

**KURTULAN KIZLAR
TERAPİ GRUBU**

Çeviren
Elif Dinçer

Amanda,
Gerçek aşk, kendinin önüne,
Bir başkasını koyabilmektir.
İşte bu yüzden,
O buz tabakasının üstünde,
Benden önce senin yürümen gerektiğini düşünmüştüm.

kurtulan kız (i.): bir korku filminde en son ve tek sağ kalan kişi

r/sonhanimlar k/fu(bar)gate tarafından 17 ay
önce paylaşıldı

KURTULAN KIZLAR ÜZERİNE SON BİR SÖZ
dokümanı youtube'da 2,1 milyon kez izlenmiş.
NE? Sarkık boyunlu bir avuç nine kimin
umurunda? Eğer aralarından biri seksi olsaydı
anlardım ama artık onlar hakkında herhangi bir
şey duymaktan bıktım

Paylaş Kaydet Gizle Bildir

r/sonhanimlar k/orchomenus tarafından 17 ay
önce paylaşıldı
zaman acımasızdır onların 15 dakikalık meşhur
olma hakkı 15 sene önceydi

Paylaş Kaydet Gizle Bildir

r/sonhanimlar k/fu(bar)gate tarafından 17 ay
önce paylaşıldı
Keşke hepsi ortadan kayboluverse

Paylaş Kaydet Gizle Bildir

r/sonhanimlar k/orchomenus tarafından 17 ay
önce paylaşıldı
sabırlı ol unutma viper hansen, ricky walker ve
walter scroggs hapisteler ölmediler
insanlar rüya kralının hâlâ dışarıda olduğunu
söylüyor
bir gün insanlar KK'ları tamamen unutacak
işte o zaman hak ettiklerini bulmuş olacaklar

Paylaş Kaydet Gizle Bildir

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU

Uyandım, yataktan çıktım, çiçeğime günaydın dedim, bir protein barı açtım ve bir litrelik sulardan bir tane içtim. Bugün ölebileceğimi hatırladığımda uyanalı tam beş dakika olmuştu. İnsan ihtiyaçladıkça yumuşuyor.

Oturma odasında esneme hareketleri ve kırk diz vuruşu, kırk avuç içi vuruşu ve terim beton zemine damlayana kadar yan dağ tırmanma hareketi yaptım. Omuzlarımın yandığını hissedene kadar dirsek vuruşu yaptım, sonra koşu bandına çıktım, hızı ona getirdim ve baldırlarım alev alev yanana, göğsümden hırıltılar çıkana kadar koştum, sonra beş dakika daha koştum. Tehlikenin tam olarak ne olduğunu, özellikle de bugün, unuttuğum için kendimi cezalandırmalıydım.

Duş alırken banyonun kapısını içeriden asma kilitle kilitledim. Tekrar gidip yatma isteğimi bastırmak için yatağımyı yaptım. Çay yaptım ve elektrikli su ısıtıcısının düğmesinin tık etmesiyle günün ilk panik atağını da yaşamış oldum.

Kötü bir atak değildi; sadece göğsümdede sanki devasa bir el ciğerlerimi sıkıyormuş hissi veren bir kramptı. Gözlerimi yumdum, gırtlığımdaki kasları gevşetmeye, derin nefesler almaya, ciğerlerimin dibine kadar oksijen göndermeye odaklandım. İki buçuk dakika sonra yeniden normal şekilde nefes alabilir hâle geldim ve gözlerimi açtım.

Bu apartman dairesi dünya üzerinde bunun mümkün olduğu tek yer. Makul önlemler aldığım sürece gözlerimi

iki dakikalığına kapatabileceğim bir yatak odası, bir oturma odası, bir mutfak ve bir banyosu var. Dışarıdaki dünyada hiç bitmeyen bir katliam var ve eğer ufak bir hata bile yaparsam bu benim sonum olur.

Oturma odasına gittim ve bugünkü ölü sayısını görmek için CNN'i açtım. Gördüğüm ilk resimle, sonraki yirmi dört saatin kötü geçeceğini anladım.

CNN ekranının ön planındaki bir sürü saçma sapan yazının altında, bir yaz kampının canlı drone görüntüleri vardı. Barakaların dışında kümelenmiş olan sedye ve ambulansları, beyaz koruyucu tulumlarının içinde ağaçların arasında dolaşan adamları, yolu kapatan sarı polis kordonunu gösteriyordu. Sonra dün gece çekilmiş, karanlıkta mavi ışıkların parladığı görüntülere geçtiler; alttan geçen yazı yüzünden mideme yumruk yemiş gibi oldum: *Kurgu Değil Gerçek! Kızıl Göl Trajedisi Tekrarlandı.*

Sesi açtım ve hikâye tam da korktuğum gibi çıktı. Biri, sezon sonunda kampı kapatmak için orada bulunan altı Kızıl Göl Kampı eğitmenini öldürmüştü. Çeşitli silahlar kullanmıştı –tırpan, matkap, ok ve yay, pala– ve yedinci bir kurban daha olabilirdi ancak sonuncusu, CNN altyazısının bana Stephanie Fugate olduğunu söylediği on altı yaşında bir kız, katili samanlığın penceresinden dışarı atmaya başlamıştı.

Katilin kimliği henüz belirlenememişti fakat ekranda Stephanie'nin bir okul fotoğrafı belirdi, yuvarlak yüzlüydü ve cildi berraktı; diş tellerinin arasından yüreğimi paramparça eden bir gülümsemeyle bakıyordu. Dün gecedен sonra bir daha asla öyle mutlu olmayacaktı. O artık bir kurtulan kızdı.

Bir korku filmi izliyordunuz ve sessiz katil, keşi, sürtüğü, ineği, sporcuyu, öğrenci birliği başkanını öldürmüş, şimdi

de ormanın içinde bakireyi kovalıyordu. Bu ıssız yaz kampında parti yapmamaları, bu terk edilmiş akıl hastanesine gizlice girmemeleri, kimseciklerin olmadığı bu gölde çıplak yüzmeleri gerektiğini söyleyen de hep o olur zaten; özellikle de Cadılar Bayramı, Şükran Günü, Ağaç Dikme Günü veya geçmişteki çözülmemiş cinayetlerin herhangi birinin yıldönümü olduğu için. Katilin elektrikli testeresi/filika kancası/kasap bıçağı olur, bu kızınsa hiçbir şeyi yoktur: ne vücut kuvveti, ne cüssesi ne de tüfeği. Sadece iyi bir koşucudur ve tam bir Amerikalı suratına sahiptir. Yine de bir şekilde katili öldürür, sonra boş gözlerle uzaklara bakar veya gelen polislerin kollarında kendinden geçer ya da ağlayarak erkek arkadaşına koşar, son bir espri yapar, son bir sigara yakar, akıllardan çıkmayacak son bir soru sorar, sanki hiç durmayacakmış gibi haykırarak bir ambulansa bindirilir.

O kurtulan kızlara ne olduğunu hiç merak ettiniz mi? Polis onları şüpheli listesinden çıkardıktan, dişleri telli, yanakları elma gibi, kötü çekilmiş sınıf fotoğrafları basın tarafından paylaşıldıktan ve bu fotoğraflar kaçınılmaz olarak bir gerçek suç kitabının kapağını süsledikten sonra ne olduğunu? Mumlar eşliğinde yapılan anmaların, sessizlik içindeki saygı duruşlarının ardından, birileri ölenlerin hatırasına bir ağaç diktikten sonra ne olduğunu?

Ben o kızlara ne olduğunu biliyorum. Film anlaşmaları yapıldıktan sonra, film serisi başarısız olduktan sonra, herkes üniversite başvuru formlarını doldururken kendinizin yatılı bir terapi programıyla eve kapatılıp karanlıktan korkmuyormuş gibi davrandığınızı fark ettiğinizde... Sohbet programlarını turladıktan, üçüncü terapistinizin sizin için bir Zoloft kaynağı olduğunu ve onun tedavisiyle iyileşmeyeceğinizi kabul ettikten, başınıza gelebilecek en ilginç şeyi on altınızdayken yaşadığınızı fark etmenizden, dışarı

çıkmayı bırakmanızdan, diğer kadınların Tiffany'nin vitrinlerine baktığı gibi sizin çilingirlerin vitrinlerine bakmaya başlamanızdan, ölmüş tüm arkadaşlarınızın ailelerinin “Sen neden ölmedin?” diyen bakışlarına dayanamadığınız için kasabayı terk etmenizden, her şeyinizi yitirmenizden, cehennemi yaşamanızdan, sizi takip edenlerin ilk adlarını bile bilmeye başlamanızdan; tüm bu yaşadıklarınızdan sonra kendinizi benim bugün gittiğim yerde bulursunuz: Burbank'te bir kilisenin bodrumunda, sırtınız duvara dönük hâlde oturmuş, hayatınızı bir arada tutmaya uğraşırken.

Biz nesli tükenmekte olan bir türüz ve bunun için şükran duyuyorum. Hâlâ hayatta olan bizim gibi altı kişi var. Bizim gibi daha fazla kişinin olmaması beni eskiden üzdü fakat biz seksenlerden kalma yaratıklarız ve dünya artık değişti. Bir zamanlar yıldönümlerimizde eski görüntülerimizi tozlu raflardan indirir veya filmlerimizin tekrarını yayınlarlardı fakat bugünlerde ekranlarda sadece petrol sızıntıları, Wikileaks, Çay Partisi Hareketi ve Taliban var. Biz altımız başka bir çağa aitiz. Bizler medyada görünmeyiz. Biz artık var olmayabiliriz bile.

CNN'i kapatırken yanlış saydığımı fark ettim. Aslında bizden yedi tane vardı, sadece ben Chrissy'yi aklıma getirmekten pek hoşlanmıyordum. Hiç kimse hoşlanmıyordu. Onun adını söylemek bile asabınızı bozabilirdi çünkü o bir haindi. Bu yüzden, gruba gitmek için sadece üç saatim olmasına rağmen bir dakika durdum, derin bir nefes aldım ve yeniden odaklanmaya çalıştım.

Adrienne çok kötü durumda olacaktı. Kızıl Göl Kampı onun başına bunun geldiği yeri fakat sonradan orayı satın almış ve şiddet kurbanları için bir rehabilitasyon merkezine çevirmişti; çoğunlukla silahlı okul saldırılarından sağ kurtulanlar ve onları kaçıranların elinden kurtulmayı başaran

çocuklarla ilgileniyordu. Bu olay onun yaşadığı yerde olmuştu. En azından bugün bile hâlâ tartışmaya devam ettiğimiz eski konularımızın yanında konuşacak yeni bir şeyimiz olacaktı.

Evde daha fazla oyalanamayacağımı hissedince dışarı çıkmak için hazırlandım. Haftada bir yolun karşısındaki postaneye gitmek, ayda bir kaçış rotalarımı bir kez daha kontrol etmek ve iki haftada bir köşedeki marketten öteberi almak için çıktığım seferler dışında, bu daireyi terk ettiğim tek zaman gruba gittiğim zamanlardı. Riski sevmiyordum. Saçım kısaydı çünkü uzun saçı biri tutup çekebilirdi. Kaçmam gerekebilir diye koşu ayakkabıları giyiyordum. Bol kıyafetler giymiyordum.

Ceplerimi, bana lazım olan şeylerle doldurduğumdan emin olmak için kontrol ettim: anahtar, para, telefon, silah olarak kullanılabilecek şeyler. Birkaç yıl önce yaşanan bir olay yüzünden toplu taşıma kullanırken ateşli silah taşımayı bırakmıştım ama sağ ön cebimde biber gazı, bir falçata ve sol bileğime bantlanmış bir jilet vardı. Kulaklık takmadım, güneş gözlüğü takmadım, kimse çekiştirmesin diye ceke-tim iyice dar mı kontrol ettim, sonra bitkime hoşçakal dedim, derin bir nefes aldım ve ölmemi isteyen bir dünyayla yüzleşmek için dairemden çıktım.

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU

Dr. Carol Elliott'ın notları

Seans No: 188

Eylül 2010

KATILANLAR

Marilyn Torres

Adrienne Butler

Dani Shipman

Lynnette Tarkington

Heather DeLuca

Julia Campbell

Seans öncesi notlar: Bu ay düzenli grup seanslarının 16. yıldönümü olduğunu öğrendiğimde şaşırdım. Bu gruba destek vermek benim normal iş tanımımın dışında kalıyor fakat bu kadınlar o veya bu şekilde, çocuklarımla doğumundan bile önce benim hastalarımıydı.

Grupta yıllardır var olan yakınlık ve kuvvetli bağların son on iki ayda kopma noktasına gelmesi üzücü. Son seanslar herkesin aynı anda konuştuğu, ufak meseleler üzerine hiç bitmeyen tartışmalarla dolu ve herkesin karşı tarafı acımasızca eleştirdiği seanslar oldu. Adrienne fiili olarak benimle birlikte gruba rehberlik ediyor ve her zaman örnek davranışlar sergiliyor fakat Marilyn ve Dani huzursuz ve rahatsız görünüyorlar. Heather'ın iyileşmek için dikkat çekmeye çalışan ve doğaçlama bir yaklaşım benimsemesi grupta sürekli bir çatışma hâli yaratıyor. Lynnette'in aşırı uyarılmışlık hâlinde bir gelişme gözlemlenmedi.

Bunca zaman sonra bu grubun hizmet ettiği bir amaç kaldı mı? İlk bırakan kim olacak? Gerekli adımları atarak bunu sonlandıran kişi ben mi olmalıyım?

—Dr. Carol Elliott, grup seansının özel notları, Eylül 2010

KURTULAN KIZLAR TERAPİ GRUBU II

Pamuk topağı gibi bir koyun şöyle diyordu: *İsa Koyunları Sever!*

Mezardan yükselen çok zayıf üç hayalet, *Hayaletler korkutucudur... ama Kutsal Ruh değildir!* diye ilan ediyordu.

Fosforlu kalemle çizilmiş rengârenk bir karmaşa, *O Dirildi!* diye bağırıyordu.

Bu benim duraksamama neden oldu. Gruptaki herkesin yeniden doğuşla karmaşık bir ilişkisi vardı.

Çember hâlinde oturmamız lazımdı fakat beşimiz, yamuk yumuk bir C harfi oluşturacak şekilde oturuyorduk çünkü hiçbirimiz, hayatında bir kez daha sırtı kapıya dönük oturmayacaktı. Kollarını göğsünde birleştirmiş, yayılarak oturmuş olan Dani, elişi kâğıdından balkabakları ve tıslayan kedilerle dolu, turuncu-siyah bir duvarın önünde oturan çilekeş bir kovboya benziyordu. Cadılar Bayramı'nın yaklaştığının hatırlatılmasına ihtiyaç duyan dünya üzerindeki son kişi oydu.

Marilyn bacak bacak üstüne atmıştı, bir elinde Starbucks bardağı vardı, yeni çantası kucağındaydı çünkü onun yere değmesini istemiyordu. Julia'ya çantayı 1.135 dolara aldığını söylemişti ama ben ona inanmadım. Taklit bir çantaya o kadar para verilmezdi ve Marilyn de gerçek derinin cildine değmesine asla izin vermezdi.

Heather bitmek tükenmek bilmeyen, 1988'den-beri-hiç uyumadım monoloğuna, öne eğilip ellerini sağa sola savu-

rarak, “Eğer yemek yememişsem odaklanmam zor oluyor,” diye devam ediyordu. “Çünkü kan şekerim düşüyor.”

Belli ki bugünün tartışma konusu atıştırma lıklardı.

Julia, sıkıldığı belli, tekerlekli sandalyesinde oturuyor, parmaklarıyla ritmik bir şekilde tekerleklerine vuruyordu; üzerinde alaycı bir *Dünyanın En İyi Babası* tişörtü vardı ve kollarını iki yana açmış uçan bir adamı gösteren ve üzerinde “İsha üzgün ölü ruhsuz”* yazan büyük, buruş buruş olmuş bir resme bakıyordu.

Eskiden kilisenin pazar okulunda yapılan resimlerle çevrili bir yerde toplanmamız bana tuhaf gelirdi fakat artık her ay, görüş hattımı ve çıkışları kontrol ettikten sonra baktığım ilk şey bunlar oluyordu. Bir avuç potansiyel cinayet kurbanının sanatsal olarak kendilerini ifade etmeleri ilgimi çektiğinden değil elbette. Ben tehlike işaretleri arıyordum: patlayan silahlar veya kanlı bıçaklar, kendilerini ailelerini ikiye bölen uzun köpek dişli, boyunsuz canavarlar olarak çizen oğlanlar gibi. Bu çocuklardan birinin büyüüp benim düşmanım olacağına, hepimizi öldürmeye çalışan canavarlardan biri hâline geleceğine dair işaretler arıyordum.

“Eğer grup seansından önce yemek yersen,” dedi Dr. Carol, “belki işe yarar?”

Odada sırtını duvara dönebilme cesaretine sahip tek kişi olan Dr. Carol, mükemmel duruşu, elinde kalemi, dizinde not defteriyle son on altı senedir olduğu gibi C’nin ağız kısmında oturuyor, söylediğimiz her şeye gösterdiği özen ve alakayla, Heather’ın atıştırma lık takıntısıyla ilgileniyordu.

“Bu benim programıma uymaz,” dedi Heather. “İyileşmekte olan bir bağımlı olarak bir programa sadık kalmak benim temiz kalmam için çok önemli ve evden erken çık-

* Orijinal metinde “Jesus is sad, dead, alive” şeklinde yazılması gereken cümle “Jeshus is sad, dead, alive” şeklinde yanlış yazılmış. —yhn

mak zorundayım çünkü biliyorsunuz, polisler ehliyetime el koydu ve henüz ehliyetimi geri alamadım, o yüzden buraya gelmem uzun sürüyor çünkü bence geç kalmamak önemli bir şey. Belli ki Adrienne benim kadar düşünceli değil.”

“Eminim Adrienne’in geç kalmasının iyi bir nedeni vardır,” dedi Dr. Carol.

Julia, “Ben asıl Adrienne gelirse şaşırırım,” dedi. Belli ki o da CNN’i izlemişti. “Onunla konuşan oldu mu? Onu aramaya çalıştım ama doğruca telesekretere düştü.”

“Tahminimce telefonunu kapatmıştır,” dedi Marilyn, sonra sanki burnuna bok kokusu gelmiş gibi yüzünü buruşturdu. “Basın.”

Marilyn kendi başına gelenlerden sonra basın açıklaması yapmayı veya herhangi birine röportaj vermeyi reddetmiş, böylece Amerika’daki bütün gazetecilerin nefretini kazanmıştı. Ardından evlenerek aşırı zengin ve politik açıdan aktif bir Cumhuriyetçi aileye girmiş, bu da yıllar içinde durumu iyice kötüleştirmişti fakat hepimiz o hissi biliyorduk. Telefon asla susmaz ve sen onu alıp da duvara çarpına kadar çalmaya devam eder, daha önce hiç görmediğin bir gazeteci sana ilk adınla hitap edip seninle aynı liseye gittiği konusunda öyle ikna edici konuşur ki ona inanmaya başlarsın; uzaktan bir kuzenin yüzünde endişe dolu bir ifadeyle hastaneye seni ziyarete gelir ama çantasının içinde açık bir ses kayıt cihazı ve yanında da *National Enquirer* imzalı bir çek vardır.

“Bence Adrienne’in durumunu ondan başka biriyle tartışmak hiç uygun olmaz,” dedi Dr. Carol. “Eminim buraya geldiği zaman bu konuda konuşuruz. Onun gelmesini beklerken şunu tartışabiliriz: Geri kalanlar Heather’ın endişeleri konusunda ne hissediyor?”

Hepimiz yemi yutan kimse olacak mı diye beklerken tuhaf bir sessizlik oldu fakat kimse yutmadı. Biz kurtulan kızlardık. Tuzaklardan kaçmada üstümüze yoktu.

“Ben sadece diyorum ki,” dedi Heather tuhaf sessizliği bozarak. “Benim belli başlı bazı ihtiyaçlarım var ve sizin hepinizde olan avantajlara sahip olmadığım için buraya biraz kahve, kurabiye veya onun gibi bir şey getirmemizin çok iyi olacağını düşünüyorum çünkü bu koca çıplak oda bu hâliyle son derece moral bozucu.”

Bu konunun peşini bırakmayacaktı fakat bu beni hiç şaşırtmadı. Biz canımız ne kadar yanarsa yansın mücadeleye devam eden, o üçüncü kat penceresinden atlayan, bedenlerimiz kıvrılıp ölmek için yalvarırken sürüklenerek o çatının tepesine çıkan kadınlardık. Bir işe başladık mı, durmamız çok zordu.

Marilyn, “Heather’ın ne getirdiği umurumda değil,” dedi; üzerinde koyu kırmızı ruj izi olan Starbucks bardağını sallarken bilezikleri kolunda dans ediyordu. “Pizza getir. Ama konuyu değiştirebilir miyiz lütfen?”

“İlginç,” dedi Dr. Carol, öyle düşünen tek kişi olmasına rağmen. “Herkes Marilyn gibi mi hissediyor?”

Bir odada aynı altı kişiyle on altı yıl boyunca bulduğunuzda diğerleri daha hareket bile etmeden siz biraz sonra onların ne yapacaklarını bilirsiniz. Tıpkı bir kimyasal reaksiyonda olduğu gibi, eğer uygun koşullar oluşursa belli sonuçlar gerçekleşir. Julia sanki sufle almış gibi söze karıştı.

“Bence insanların bir grupta yiyip içmesi bir tür sapmaya sebep olur,” dedi Julia çünkü Marilyn’le tartışma fırsatını kaçıramazdı. “Marilyn’in Çaylı Soyalı Büyük Boy İçeceği, onun kendiyile grup arasına koyduğu mesafenin bir göstergesi.”

Marilyn katışıksız Teksas aksanıyla ve sahte bir öfkeyle, “Aman canım, sen de,” dedi. “Bu şeyleri nereden buluyorsun böyle?”

“İki seans önce bizim geçmişte kısılp kaldığımızdan yakınmıştın,” dedi Julia.

Marilyn her birimizin suratına baktı.

“Eh, bunun eskisi kadar gerekli olduğunu düşünen var mı?” diye sordu. “Böyle didişip durmamızın yani, hepimizin biraz tatile ihtiyacı olduğunu hissediyorum. Terapinin olayı günün birinde artık ona ihtiyaç duymamak değil midir?”

Cığerlerimin sıkıştığını hissettim ve nefeslerimi saymaya başladım; yedi içeri, yedi dışarı; yavaş ol, düzenli nefes al. Marilyn öyle demek istemedi. Bu grup hepimiz, hatta Dr. Carol için bile çok önemliydi. Kişisel gelişim imparatorluğu bizimle doksanlarda yaptığı çalışmalara dayanıyordu ama onun havalı, kameralarla dolu kliniklerinden birinde değil de bu kilisenin bodrumunda olmamızın nedeni buranın bizim sırrımız, takipçiler ve hayranlardan, gazeteciler ve hakkımızda atıp tutanlardan uzak, tek güvenli yer olmasıydı. Marilyn nasıl böyle rahatça bundan vazgeçmekten bahsedebilirdi?

“Bazılarımızın tatil yapacak parası olmayabilir,” diye ona kattı Julia. “Herkes para için evlenmiyor.”

“Bunu senin söylemen komik,” dedi Marilyn. “Senin eski kocanın da tam olarak yaptığı bu değil miydi?”

Bu Marilyn için bile fazla aşağılık bir hareketti. Julia fizyoterapistiyle evlendiğinde tekerlekli sandalyeyle yaşamaya daha yeni yeni alışıyordu. Neler hissetmiş olabileceğini çok iyi anlayabiliyordum. Sizi kurtaracağını söyleyen biri gelir, siz de kendinizi onun kollarına atıp tüm kararları onun almasına izin verirdiniz. Aklınız başınıza geldiğinde tek yapabileceğiniz şey, size çok fazla zarar vermemiş olmasını umut etmektir. Julia’nın durumundaysa, akli başına geldiğinde adam onun film haklarını satmış, banka hesaplarını boşaltmış ve onu beş parasız ortada bırakmıştı.

“Grup bugün böyle mi olacak?” dedi Julia hepimize. “Hakaretler mi savrulacak? Eski yaralar mı deşilecek? Böyle sefil davranmamız için bir neden yok. Biz kuvvetli kadınlarız. Dani becerikli ve kendi kendine yetebilen biri, Marilyn’in hepimizin toplamından daha çok parası var, Adrienne teknik olarak Nobel Barış Ödülü adayı sayılır...”

“Sen hangi ödülü alacaksın, Meryl Streep?” diye sordu Heather. “Çünkü eğer yeniden özgeçmişini ezberden okumaya başlarsan cidden fenalık geçireceğim.”

Julia incinmiş bir hâlde, “Kendim hakkında bir şey söylemeyecektim,” dedi.

“Ama lafı oraya getiriyordun,” dedi Heather.

Julia ellerini göğsünde birleştirip tekerlekli sandalyesinde arkasına yaslanarak, “İstedğini düşünmekte serbestsin,” dedi.

Heather kendini öne atarak göğsünü dizlerine dayadı, bir elini İncil üzerine yemin ediyormuş gibi kaldırdı.

“Gözümün içine bakıp da az önce diplomalarını sıralamaya hazırlanmadığına dair yemin edersen sana yirmi dolar veririm.”

Julia, Dr. Carol’a dönerek, “Bahsettiğim şey bu işte,” dedi. “Enerjimizi verimli şekilde kullanmak yerine birbirimizi aşağılayıp duruyoruz. Kişisel çatışmalar bu grubu sabote ediyor. Bu bize zarar veren bir şey.”

“Yirmi dolar,” diye tekrar etti Heather.

Julia, “Senin iddiaya girecek yirmi doların yok ki,” diye karşılık verdi.

Heather, “Marilyn’den ödünç alırım,” dedi.

“Ben ona ‘ödünç almak’ demezdim,” dedi Marilyn.

“Beni sakın hor görmeye kalkmayın!” diye patladı Heather. “Ben sizin hayal bile edemeyeceğiniz şeylerle başa çıktım! Öyle fena şeyler yaşadım ki bilseniz o saten donlarınıza doldurursunuz.”

Julia, Heather'a, "Sakin ol," dedi.

Marilyn, Julia'ya, "Beni savunmasını isteyeceğim en son kişi sensin," dedi.

"Gerçekten de, Julia," dedi Heather.

Marilyn, Heather'a, "Laflarına dikkat et," dedi.

"Tamam, hepimiz bir adım geri çekilip durumu değerlendirelim," diye araya girdi Dr. Carol. Bu seansların gerginliğini üzerinden atmak için kendine ilaç yazıyor mudur diye merak ettim. En azından artık hiç kimse atıştırmalıklardan bahsetmiyordu. "Marilyn ve Heather arasındaki atıştırmalık hakkındaki diyalogun nasıl hızla kişisel bir şeye dönüştüğünü fark eden oldu mu? Bunun neden olduğuna dair fikri olan var mı?"

Adrienne burada olsaydı gerçekten de daha iyi geçinebilirdik. O odada olduğu zaman hepimiz itibarımızı korumalıymışız gibi hissediyorduk.

"Şakaydı," diye homurdandı Heather.

Marilyn, "Böyle dramatik davranmayı kes de gelirken kendine Starbucks'tan bir şey al," dedi. "Kafein açlığı bastırır."

"Bazılarımızın parası zenginlerin aldığı kahvelere yetmiyor," dedi Heather. "Adsız Alkolikler'in her zaman kahvesi ve kurabiyesi oluyor. Sen neden bana bir Starbucks kartı almıyorsun? Zaten bana borçlusun."

"Hanımlar..." dedi Dr. Carol.

Marilyn, "Sana tam olarak ne borcum varmış?" diye sordu.

"Şu Korkunun Yıldızları anlaşmasında bana kazık attın," dedi Heather. "Her şeyi ayarlamıştım ve sen gelip hepsini mahvettin. Yaptığım iş anlaşmalarını mahvedip durursan sana olan borcumu nasıl ödeyebilirim ki?"

"Sen kimi kandırıyorsun?" diye sordu Marilyn, gözlerini devirerek. "Bana olan borcunu asla ödemeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

Heather küplere bindi, ben de onun sözlerine kulaklarımı tıkadım. Aslında hepimiz aynısını yaptık. Onun monologlarının her bir kelimesini daha önce defalarca duymuştuk. Marilyn onun onurunu nasıl kırardı? Gezegende var olan her bir uyuşturucuyu ağızdan, burundan ve damardan almış olan bir müptelanın verdiği sözün yasal olarak bağlayıcılığı olmadığını nasıl iddia edebilirdi? Marilyn ne cüretle Heather'ın sözünün, bir avukat ekibi tarafından hazırlanmış sapasağlam bir sözleşmenin sözlü hâline eşit olmadığını söyleyebilirdi?

Heather sürekli dalavere peşindeydi. Paramız olmadığını bildiği için bana ve Julia'ya bulaşmazdı ve Dani'ye de yapmak istemediği bir şeyi kimse yaptıramayacağından ondan da umudu kesmişti fakat Adrienne ve Marilyn'e sürekli projeler, lisans anlaşmaları, işbirlikleri, medyada görünme fırsatlarıyla gelip dururdu. Bu dünyanın fırsatçıları, aramızdaki en zayıf halkanın Heather olduğunu uzun zaman önce öğrenmişlerdi.

“Birkaçınız için paranın sorun olduğunu biliyorum,” dedi Dr. Carol. “Bu konuyu açmama yardımcı olur musun, Marilyn? Peki ya sen, Lynnette?”

“Hımm,” dedim hazırlıksız yakalanarak. “Adrienne yirmi altı dakika gecikti.”

“Peki bu senin kendini nasıl hissetmene yol açıyor?” diye sordu Dr. Carol.

“Endişeli?” diye denedim.

“Bakın,” dedi Julia. “Neden para hakkında konuşuyoruz ki? Marilyn bu grubun artık bir amaca hizmet etmediğini düşünüyor ve seansın yarısını atıştırmalıklar hakkında konuşarak harcadığımız için ben de ona katılmadan edemiyorum. Bizim neyimiz var böyle? Ne zaman böyle acınası yaratıklar olduk?”